

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 188/2019
18.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „Крушик акумулатори“ АД Београд, чији је пуномоћник Немања Милетић, адвокат у ..., против туженог Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, Београд, ради накнаде штете, вредност предмета спора 315.374.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5711/17 од 27.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 18.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5711/17 од 27.12.2018. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтев тужиоца и захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 546/2016 од 11.09.2017. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете која се огледа у покрићу фиксних трошкова, а која је настала незаконитим радњама и кршењем уговорних обавеза туженог из Уговора о продаји капитала субјекта приватизације „Крушик акумулатори“ Ваљево, закљученог дана 04.06.2007. године и овереног од стране Првог општинског суда у Београду Ов бр.555/2007, исплати износ од 315.374.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.01.2016. године до исплате, и обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 195.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5711/17 од 27.12.2018. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужилац због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужена је предложила да се ревизија одбије као неоснована.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... и 18/20 – у даљем тексту ЗПП), и оценио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је потраживање накнаде штете у износу од 315.374.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Тужбени захтев тужилац заснива на наводима да је штету претрпео тиме што је тужена по истеку петогодишњег рока на који је закључен приватизациони уговор наставила да врши контролу исплате минималних зарада запослених, а што није било предмет уговора о приватизацији, да је тужена давала налоге за вршење ревизије и достављање ревизијских извештаја иако тужилац није био у обавези да исте доставља и да је због трајања десетомесечне контроле у погледу минималних зарада донето решење туженог о преносу сопствених акција дана 02.04.2013. године, десет месеци након испуњења свих обавеза из уговора о приватизацији.

Према утврђеним чињеницама, дана 04.06.2007. године закључен је Уговор о продаји капитала методом јавне аукције субјекта приватизације „Крушик акумулатори“, између Агенције за приватизацију, као продавца и „Euro Balkan Cogroation“ ДОО Београд, као купца капитала. Наведеним уговором, између осталог, уговорен је социјални програм којим је регулисана заштита запослених у субјекту приватизације, који ће се примењивати у субјекту приватизације након закључења уговора, при чему је било уговорено и да ће се предметни уговор сматрати раскинутим уколико дође до неиспуњења наведене обавезе. Тужена је вршила контролу испуњења уговорених обавеза од стране купца капитала. Контрола је обављена у периоду који је уговором означен као период поступка приватизације, док је у даљем периоду контрола настављена у циљу отклањања неправилности које су уочене у оквиру контроле у роковима предвиђеним предметним уговором.

На основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су примењујући правило о терету доказивања закључили да тужилац није доказао да је вршењем контроле у поступку приватизације и предузимањем радњи од стране Агенције у оквиру законских и уговорних овлашћења тужиоцу нанета штета у утуженом износу. Поред тога, пословање тужиоца није ни било предмет контроле Агенције већ се контрола односила на испуњење обавеза купца из уговора о приватизацији. Зато је одбијен тужбени захтев тужиоца.

У ревизији тужилац образлаже да је повреда закона од стране тужене у томе што је ангажовала друге органе на утврђивању већ познатог чињеничног стања. Даље, тужена након истека уговореног рока није донела одлуку о испуњености уговорних обавеза, тј. да је процес приватизације тужиоца успешно окончан, све до 03.07.2015. године. Наводи да је тужена у периоду од 04.06.2012. године до 03.07.2015. године у континуитету наносила штету тужиоцу тиме што је незаконитим актима ометала регуларно пословање тужиоца, утицала на обустављање процеса производње и на

економско – финансијску консолидацију тужиоца, а у јавности је створен утисак да се ради о спорној власничкој структури, што је довело до губитка капитала и стварања фиксних трошкова.

Према оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

За постојање одговорности за проузроковану штету потребно је да постоје: штета на страни оштећеног, недопуштена (противправна) радња или пропуштање на страни штетника и постојање узрочне везе између противправне радње или пропуштања и настале штете. На тужиоцу је био терет доказивања чињеница да је претрпео штету, уз постојање узрочно последичне везе између настале штете и противправне радње, односно пропуштања туженог. Противправна радња туженог према наводима тужиоца огледа се у наставку вршења контроле давањем налога за вршење ревизије и достављање ревизијског извештаја и отварању поновног поступка приватизације.

У конкретном случају нису испуњени услови за обавезивање туженог да тужиоцу накнади штету на коју се тужбени захтев односи. У току поступка је утврђено да је у поступку приватизације као субјект приватизације купљен тужилац од стране Привредног друштва „Euro Balkan Corporation“ ДОО Београд. Тужена је вршила контролу испуњења обавеза од стране купца капитала, између осталог и контролу исплате минималних зарада запослених код тужиоца, упућивала је налоге за вршење ревизије и израде извештаја у вези исплате зарада и после истека уговореног петогодишњег рока. Чланом 5. Закона о приватизацији („Сл. гласник РС“, бр. 38/01...123/07) и чланом 10. став 1. тачка 4. Закона о агенцији за приватизацију („Сл. гласник РС“, бр.38/01 и 135/04) прописано је да Агенција за приватизацију проверава извршење уговора о продаји, у којима се појављује као уговорна страна. Према наведеним законским одредбама тужена је имала законско овлашћење да врши контролу испуњења обавеза од стране купца капитала. Све радње предузете од стране Агенције, а за које тужилац тврди да су узрок претрпљене штете, су предузете у односу на купца капитала и тичу се испуњења приватизационог уговора од стране купца, а не тужиоца као субјекта приватизације. О томе је правилан закључак нижестепених судова да предмет контроле није било само по себи пословање тужиоца, већ се контрола односила на испуњење обавезе купца из уговора о приватизацији.

Тужилац није доказао да је радњама које је предузимала Агенција за приватизацију проузроковано умањење његове имовине, нити да су наведене радње у било каквој узрочној вези са пословањем тужиоца. Због тога се не могу прихватити ревизијске тврдње да је тужена својим радњама предузетим у периоду од 04.06.2012. године до 03.07.2015. године нанела штету тужиоцу у виду губитка капитала и стварања фиксних трошкова. Износ фиксних трошкова пословања тужиоца у спорном периоду, на који се односи тужбени захтев, не доводи се у везу са радњама тужене ни на који начин.

Из наведеног следи да тужилац нема право у односу на туженог на тражену накнаду штете у смислу одредаба члана 154. и 155. Закона о облигационим односима.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, јер са ревизијом није успео, по члану 153. ЗПП, као и захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић